

— Види се, че ти момченце не си видѣлъ тази дѣсчица, та си дошѣлъ тука, рекѣлъ селянинѣтъ.

— Не, обадилъ се расплакания Славчо, азъ я видѣхъ, ами неможахъ да прочета написаното.

Селянинѣтъ прѣвѣрзалъ крака на Славча и си отишѣлъ. Славчо едвамъ приближилъ кравата, отвѣрзалъ я и си трѣгналъ.

Изъ пѣтя, колкото пѣти стѣпялъ на болния си кракъ, изохкавалъ и си думалъ:

„Ако бѣхъ се научилъ да чета, нѣмаше да ми се случи това зло“ . . .

ЧУДЕСНО ЛѢКАРСТВО.

(приказка).

Въ *Индия*¹⁾ живѣлъ нѣкога си единъ богатъ князь на име *Акбаръ*. Той ималъ хубави градини и много слуги. Можелъ да яде и да пие всичко, каквото му се поискавало. Слугитѣ изпълнявали на часа и най-малкитѣ му желанія. По едно врѣме омръзналъ му този неговъ животъ, даже тежко му ставало, щомъ си помисли за едене.

1). Полуостровъ въ южна *Азия*.